

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 4 (maj 1921)

Upprop till Europas, Amerikas och Japans arbetare.

Arbetare i England, Amerika, Frankrike, Italien, Japan, Tyskland och andra länder! Hör de ord, som uttalats av Orientmiljonernas representanter! Hör den: lidandets stämma, som talar till er ur Asiens och Afrikas förslavade länder, ur Turkiet, ur Persien, Kina, Egypten, Afganistan, Buchara och Khiva! Ni hörde icke vår röst, ingen fanns, som omtalade för er, hur vi levde, hur vi led under deras herravälde, som också var edra herrar. Edra europeiska och amerikanska fabriker, grosshandlare, generaler och ämbetsmän inträngde i våra byar och städer, utplundrade oss under århundraden, frantog oss, vad vår möda och vårt arbete skapat, och förde det allt till Europa för att med våra händers värk, med. vår urgamla kultur försköna sina liv och smycka sina bostäder. Hittills hade vi betalat tribut åt våra egna rikemän, åt våra godsherrar, slavägare, sultaner, emirer, khaner och maharadjor. Men nu började också de europeiska slavägarnas piskor att vina över våra ryggar. Vi plågades och tröttkördes på de europeiska kapitalisternas plantager. Vår svett rann, på det att de skulle få ris, te, socker, tobak och gummi till billigt pris. Våra kvinnor föddes -i slaveri och dog i slaveri. Om edra och våra herrar så önskade, slet de barnet från modern, hustrun från mannen och körde dem från det ena landet i det andra. De omtalade för er, att de utbrede europeisk kultur, europeiskt vetande i våra länder, men i själva verket utbrede de blott opium och brännvin, på det att de asiatiska och afrikanska slavarna, då lidandet sammansnörde deras bröst, lättare skulle kunna glömma sitt outhärdliga liv och icke våga lyfta sina fängslade händer till kamp mot förtrycket.

Edra herrar, de europeiska kapitalisterna, understödde våra egna förtryckare och gjorde av dem gårdvarar, som vaktade oss. Där den lokale maktinnehavarens piska fattades, dit skickade de vita soldater med kanoner, tillintetgjorde våra länders oberoende, underkastade oss sina lagar och sina guvernörer och förvandlade oss i ordets fulla bemärkelse till slavar. De föregav, att deras kolonisation uppfostrade oss till ett framtida självständigt liv, men i själva verket motarbetade de av alla krafter spridandet av kunskaper bland oss, Orientens arbetande folk. De byggde tallösa fängelser och kasärner åt oss, men de byggde inga skolor, där Asiens barn kunde inhämta, vad de vita ansåg heligt och gott. De såg ned på oss som på en underlägsen ras, de förbjöd oss att resa i samma järnvägsvagnar som de vita, att bo i samma stadsdelar som de vita, att äta vid samma bord, som de vita åt.

Ni såg icke våra sår, hörde icke våra vefyllda klagosånger, ni trodde edra underkuvare, som förtalte er, att vi icke var människor utan djur. Ni, som själva var kapitalisternas tjänare, såg i oss edra egna tjänare. I Amerika upphävde ni ett enstämigt skri av förbittring, då den kinesiska eller japanska bonden, fördriven från sin by av edra egna kapitalister, kom till ert land för att tjäna till en bit bröd. I stället för att broderligt närma er oss och lära oss, hur vi tillsammans med er skulle kunna kämpa för befrielsens gemensamma sak, förkastade ni oss på grund av vår okunnighet, utestängde oss ur ert liv, tillät oss icke att bli medlemmar i edra förbund. Det kom till våra öron, att ni hade bildat socialistiska partier, grundat en internationell arbetarförening, men dessa partier och denna International förblev för oss ett tomt och ihåligt ljud. Vi såg icke till edra representanter, då engelsmännen nedgjorde oss på de indiska städernas gator, eller då de europeiska kapitalisternas förenade trupper nedsköt oss i Peking, eller på Filippinerna, då Amerikas kapitalister med gevärens smattrande besvarade vår fordran på bröd. Och de av oss, som i sina hjärtan längtade efter ett förbund mellan hela världens arbetare, stod på tröskeln till er International och förnekade skiljemuren men såg, att ni visserligen i ord erkände vårt likaberättigande, men att vi i själva verket för er var en underlägsen ras.

För sex år sedan utbröt det stora slaktandet. Kapitalisterna hela världen runt råkade i strid med varandra om, vem som skulle äga de flesta slavarna, vem som skulle rycka till sig det största

antalet asiatiska och afrikanska områden. Ni, Europas och Amerikas arbetare, såg i detta rövarkrig, i detta mördarkrig edert eget krig, ett krig Jam edra länders oberoende, och detta ehuru ni icke kunde kalla en handbredd jord er egen, detta ehuru den jord och mark, som ni fuktade med er svett, icke tillhörde er själva utan edra utsugare; edra herrar.

Ni hjälpte edra fabriker och bankmän att tvinga oss att delta i detta krig, som ju dock var Kil krig mot er själva och mot oss. De europeiska soldaternas bajonetter tvang Algiers och Marockos bönder att gå till slagfälten i Flandern, Normandie och Champagne för att där gå döden till mötes genom kulor, hunger och sjukdomar tvang Hindostans bönder att ge sitt liv till spillo i Mesopotamiens och Arabiens öknar och i fellahernas ödemarker för att göra dagsvärke åt den engelska expeditionskår, som kämpade mot turkarna. Av de indiska bönderna gjorde de kameler, som på sina ryggar släpade ammunition för Mesopotamiens vila soldater. För de europeiska kapitalisternas guld köpte man arbetare från Kina och Annam till Ryssland och Frankrike och tvingade dem att under dödligt kulrägn gräva löpgravar, i vilka de sedan utandades sin sista suck; tvang dem att arbeta i vapenfabriker och tillvärka den ammunition, som sedan skulle bli deras död.

Vårt blod och vår svett blandade sig med ert blod och er svett till en gemensam ström. Men till och med på själva slagfälten, där den färgade mannen under de dystra nätterna så när kunde förgås av längtan efter sitt hem, till och med då fick han icke räknas såsom eder broder utan. förblev blott den ociviliserade slaven, vars död ej avprässade ett enda öga någon lår. Men i våra hyddor, bortom bärg och hav, begråt våra hustrur sina bortgångna män, barnen sina fäder och försörjare.

Nu, då kriget är slut, låter edra och vara herrar, som börjat detta krig under demokratins och folkrättigheternas baner, masken falla. I Indiens städer -härskar bajonett, sabel och kulspruta. I Amritsar lät den engelske generalen Dyer maskingevären spela mot den fredliga indiska befolkningen och tvingade dem för sitt nöjes skull att krypa framstupa i stoftet. Men i det engelska parlamentet fanns icke en enda arbetarrepresentant, som fordrade galgen för dessa bödlar och mördare. I Mesopotamien höll de engelska kapitalisterna 80,000 indiska soldater redo, bröder till dem som slaktades i Amritsar, för att med deras hjälp tillförsäkra sig naftan i Mosul. I Smyrna nedhöggs turkarna av grekiska soldater, köpta av engelska kapitalister. I Sydanatolien regerar den franska bajonetten. I Syrien förstörde den franska generalens stövel det nyligen upprättade syriska oberoendet. För två miljoner pund sterling köper den brittiska regeringen en hop persiska förrädare, som förräder den persiska friheten för att förvandla Persien till ett fäste för engelsk kapitalism mot Persiens och Rysslands arbetande folk. I Algier, Tripolis och Annam råder de franska generalernas självhärskardöme, nu lika mycket som före kriget. I Nordkina och Korea huserar japanska gendarmer och japanska officerare, skjuter och hänger en var, som blott skulle våga drömma om frihet. Ur det blod, som i detta krig gjutits av Asiens och Afrikas arbetare och bönder, har intet frihetens träd uppväxt, men väl galgen för frihetskämparna.

Men genom galgarnas gnissel, genom de piskades stönanden förnimmer vi nya toner, nya rop, förnimmer vi de arbetares stämmor, som med vapen i hand rest sig mot sina förtryckare, hör vi kanonernas dunder från den röda arbetar- och bondearmé, som skapats av Rysslands revolutionära arbetare och bönder. Vi hör, att de har besegrat de ryska kapitalisterna och de ryska godsherrarna, och i våra hjärtan födes en stor glädje, väckes tron till liv, att det förslavade och underkuvade arbetarfolket i sina bröst skall finna den nödiga kraften att göra slut på slaveriets rike och på trældomen och upprätta ett rike av arbete och frihet.

Bakom kanonernas dån i det rättmätiga kriget, i det krig, som de ryska bönderna och arbetarna för, förnimmer vi eder stämma, ni arbetare i Tyskland, Österrike Och Ungern! Vi hör, att också ni griper till vapen, att också edra händer höjts mot edra förtryckare. Och ehuru vi vet,

att ni ännu icke har besegrat edra fiender, fyller oss med glad tillförsikt, den tron, att ni skall gå med slutlig seger ur denna kamp. Ur Italiens städer förnimmer vi hundratusenden arbetares stämma, som med sitt bröst uppfångar de italienska kapitalistiska banditernas bajonett. Vi hör de franska arbetarnas röst bakom gallren i det fängelse, dit de franska miljonärernas regering kastat dem, emedan den fruktade deras rättvisa vrede, emedan de darrade för hänförelsen i deras hjärtan. Till våra öron tränger rytandet av de engelska arbetarnas upproriska hav, hur det stormar mot de klippor, där den engelska kapitalismens fästen reser sig, denna folkens mordängel, denna omätlige rövare, denna förstörare av fredliga nejder

Med djup glädje, med oförfalskad tillfredsställelse förnimmer vi denna efterklang av toner, och vår tro växer, att den dagen randas, då våra kval skall få sitt slut, då vi skall i kamp förenas med eder. Vi hoppas och tror, att ni kämpar icke endast för er egen seger, för er egen befrielse. Vi hoppas och tror, att ni icke avskakar fjättrarna omkring edra egna händer och fötter endast för att låta dem sitta kvar på våra händer och fötter. Vi hoppas och tror, att ni skall avkläda er, liksom en smutsig dräkt, allt det förakt, som edra underkuvade har ingjutit hos eder mot Orientens arbetande skaror för att uppreta de vita mot de färgade folken och undertrycka dessa med de vitas tillhjälp. Blott de europeiska och amerikanska arbetarnas och de asiatiska och afrikanska arbetande massornas gemensamma seger skall bringa befrielse åt alla dem, som nu slavar, för att en handfull rika skall kunna leva i lust och glädje. Om ni blott ville befria er själva men låta oss vara kvar i slaveri och trälldom, sa skulle ni i morgon hemfalla åt samma slaveri och trälldom, ty för att slå oss i fjättrar och hålla oss i fångelser måste ni i Östern och Södern ha fångvaktare, ett koppel hundar att valla oss, trupper, som håller oss under sin järnhäl. Ni måste överlämna makten över oss åt edra generaler och guvernörer, men dessa skulle snart rikta bajonetterna mot er själva, sedan de smakat ledighetens sötebrödsdagar på bekostnad av andras arbete, och sedan de lärt sig att hålla generationer av färgade arbetare under oket. Och de rikedomar, de samlat i Asien och Afrika, skulle blott tjäna till att återföra er själva under det forna slaveriets ok. Vile ni nu lämna oss åt vårt öde, skulle ni snart dyrt få betala detta missgrepp; ni skulle komma att tänka på våra kedjor, då ni kände kedjorna om edra egna händer. Ni kan icke befria eder själva utan att på samma gång bistå oss i vår befrielsekamp. Våra lands rikedomar är i edra kapitalisters händer ett medel till er underkuvelse. Så länge den engelska kapitalismen obehindrat kan utsuga de indiska, egyptiska och turkiska bönderna, så länge den kan utplundra dem, så länge den kan tvinga dem att göra tjänst i den engelska armén, skall den städse förfoga över tillräckligt med rikedomar, över tillräckligt många bödlar för att kunna hålla de engelska arbetarna under oket. Utan att vi gör uppror, kan de engelska arbetarna icke besegra de engelska kapitalisterna, kan världsproletariatet icke besegra världskapitalet. Och liksom ni icke är i stånd att slita makten ur edra kapitalisters händer utan att ingå förbund med oss, så kan ni icke heller fasthålla denna makt utan att fasthålla vid förbundet med oss. Det kapitalistiska Englands domäner kan ur egna källor icke hämta tillräckligt med spannmål och råvaror att föda och kläda sina arbetare. Våra länder, Orientens länder, däremot är rika på spannmål och råvaror. Denna spannmål och dessa råvaror, utan vilka Europas arbetare trots sin seger måste dö av hunger, står till deras fria förfogande, om de ingår förbund med Afrikas och Asiens arbetande folk, om de hjälper Afrikas och Asiens arbetande massor, om de förstår att vinna deras förtroende och deras kärlek. Med eder förenade är vi en oövervinnelig kraft. Vi kan föda och kläda varandra, vi kan bistå varandra med härar av beväpnade män, besjälade av samma idé.

Till denna samfälliga kamp manade oss den III. Kommunistiska Internationalen, sedan den brutit staven över de multnade kvarlevorna av II Internationalen, som dryper av vårt och edert blod, vanärad som den är genom sitt kryperi för imperialismen, genom sitt världsomfattande förräderi mot de arbetande massornas intressen. Den Kommunistiska Internationalen kallade oss till det gemensamma heliga kriget mot kapitalisterna; den kallade oss till kongressen i

Baku, där ryska, turkiska, persiska och tatariska arbetare under flera årtionden -arbetat för kapitalisterna och tillika lärt sig kämpa mot sina förtryckare. Här i Baku, vid gränsen mellan Asien och Europa, har ombuden från många miljoner revolutionära bönder och arbetare i Asien och Afrika blottat våra sår inför världen, visat världen piskornas ärr på våra ryggar, fjättrarnas märken omkring våra handleder. Och vi höjde våra dolkar, våra värjor och revolverar och svor inför världens ansikte att icke bruka dessa vapen i inbördes strid utan i kamp mot kapitalisterna. I den vissa förhoppning, att ni, Europas och Amerikas arbetare, vill förena er med oss under den Kommunistiska Internationalens banér för att gemensamt med oss kämpa, segra och uppbygga ett på inbördes hjälp av alla arbetande grundat nytt liv, har vi här bildat ett Propaganda- och aktionsråd, som under ledning av Kommunistiska Internationalen, denna förening Liv våra äldre bröder i revolutionär kamp, har ställt sig det målet före att ur deras sömn väcka alla rasers arbetande massor, organisera dem och anför dem i stormlöpningen mot förtryckets borgar. Arbetare i England, Amerika, Frankrike, Italien, Japan, Tyskland och lindra länder! Hör de ord, som uttalats av representanterna för Orientfolkens upproriska miljoner! Hör den ed, de avlägger, att resa sig för att bistå eder i striden! Lyssna till deras bön om er broderliga hjälp i sin kamp! Trots århundraden av slaveri och underkastelse vänder vi oss till eder i förtroende till edra broderliga känslor, i den övertygelsen, att eder seger betyder hela mänsklighetens befrielse utan hänsyn till hudfärg, utan hänsyn till tro och nation. Måtte också hos er den övertygelsen vakna, att vår kamp skall leda till ett nytt och bättre liv, till Orientfolkens utveckling och välstånd på samma arbetets grundvalar, på vilka också ni bygger ert nya liv. Må de åsklika rop tränga till edra öron, med vilka hundrade miljoner av Asiens och Afrikas arbetare bekräftar vår ed, må dånet av eder kamp för alla arbetandes gemensamma befrielse ljuda såsom svar på dessa rop.

Leve föreningen av hela världens proletärer med de arbetande klasserna i Asien och Afrika!
Leve alla förtrycktas världsomfattande revolution!

Leve segern över förtryckets, utsugningens och lögnens värld! Leve den Kommunistiska Internationalen!

G. SINOVIJEV,
kongressens ordförande.

OSTROVSKIJ,
sekreterare.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)